

[Poul Sørensen.]

vide. Jeg gentager, at med hensyn til Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, da kan det klares — jeg håber, den højtærede ministers redegørelse vil give mig ret i så henseende — i løbet af meget kort tid både ved øgede udbetalinger af statstilskud for indeværende år og ved ændring i procent-satsen, som det skete i fjor. Disse ting kan klares.

Jeg håber, når det ligger sådan, at man måske her ved sagens anden behandling kunne trænge igennem med det synspunkt, jeg her har angivet: en grundig viderebehandling af spørgsmålet ud fra princippet begrænsning af statens midler og i hvert fald ud fra princippet, at de midler, der stilles til rådighed, bør placeres de steder, hvor det kniber, og hvor der er vanskeligheder. Jeg erkender, som jeg har gjort nogle gange i mine bemærkninger her, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse er et problem, der vedrører os alle sammen.

Aage Fogh: Der kunne måske være grund til at minde om, at den ærede sidste taler har ansvaret for den kommission, der blev nedsat i 1953. Hvis det ærede medlem hr. Poul Sørensen i 1953 havde haft lidt mere fremsyn, havde det ærede medlem muligvis sammensat kommissionen på en lidt anden måde, og så var det også muligt, at den var nået til et andet resultat. Jeg kan dog i høj grad, tør jeg sige, tilslutte mig den kritik, der har været af kommissionen i almindelighed i den seneste tid, men når man nedsætter en kommission med den sammensætning, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen gjorde, hvor arbejdsløshedskasserne var repræsenteret vistnok med 10 mand, tør jeg garantere for, at der ikke er store muligheder for at lave revolutioner.

Derfor blev resultatet da også, at kommissionsarbejdet simpelt hen stagnerede i de første 3-4 år, indtil vi fik en ny formand. Da vi fik den nye formand, viste det sig så, at de moderne tanker, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen gør sig til talsmand

for, var der ingen af kassernes repræsentanter — og det var det store flertal i kommissionen — der ville forhandle om. Derfor kan jeg godt forstå, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen er utilfreds i dag, men jeg tror ikke, der er noget at gøre ved det. Tiden er ikke til i øjeblikket at gennemføre den revolution, det ærede medlem tænker sig. Jeg tror, det ville være uklogt, om vi her i folketinget prøvede på at tvinge fagorganisationerne og arbejdsløshedskasserne ind i en sådan ændring.

Jeg har sagt nogle gange — og jeg har aldrig lagt skjul på — at jeg er tilhænger af, at man skal tilstræbe en ændring af kassernes forhold. Jeg er modstander af, at der er 64 forskellige kasser, men jeg tror, at en ændring må komme gennem en erkendelse fra kasserne og fagorganisationerne af, at den ordning, vi arbejder med i dag, ikke er tidsvarende, den må ændres i et moderne samfund, og det ærede medlem ved lige så godt som jeg, at repræsentanter for fagorganisationerne, også for stærke fagorganisationer, er tilhængere af en ændring. Det ærede medlem ved, at man nu prøver på at gennemføre en sådan ændring gennem forhandlingsreglerne. Jeg tror, at vi skal følge efter, men vi skal ikke gå foran og gennem arbejdsløshedskasserne prøve at gennemtvinge ændringen, inden tiden er moden dertil.

Jeg vil gerne dernæst sige med hensyn til den foreliggende sag, at der er først én ting, der er karakteristisk, og det er, at alt det, vi behandler her, udelukkende er et spørgsmål mellem kasserne og staten; det er ikke et spørgsmål om understøttelse fra kasserne til de enkelte medlemmer. Understøttelserne er ganske uændrede; de består som dengang, det ærede medlem var socialminister. Og hvad angår kassernes forhold til staten, da har det været sådan gennem en årrække, siden vi gennemførte den store ændring i 1946, at vi har været klar over, at de ændringer, der da blev gennemført, og de bestemmelser, der da blev fastlagt, ville være tunge for Arbejdsmændenes Arbejds-